

Na Horním dvoře r. 1925

Zelovští reemigranti v Suchdole n.O.

K příležitosti 85 let od příjezdu první vlny reemigrace

*Můj dům se bude nazývat domem modlitby pro
všechny národy...*

Iz 56, 7

Po vzniku ČSR dala organizace Kostnická jednota podnět k návratu emigrantů, kteří odešli do zahraničí po bělohorské katastrofě. V poválečném nadšení byly představy různé, podporované ze všech stran a někdy až megalomanské. Posléze bylo konstatováno, že repatriaci Čechů ze zahraničí lze uskutečnit jen v rámci pozemkové reformy. Ta byla vyhlášena zákonem 16. 4. 1919. Také v Suchdole bylo odňato z velkostatku kunewaldského část pozemků a tzv. Horní dvůr, což byla jedna z možných lokalit, kde měla vzniknout zamýšlená osada „Újezd Komenského“ pro 100 – 200 rodin.

Následovala pět let dlouhá a vleklá jednání. Česká národní rada po zhodnocení složitosti celé akce, souhlasila alespoň s reemigrací symbolickou. Morálně ji podpořil i prezident T. G. Masaryk. Konkrétním organizátorem celé akce byl evangelický farář B. Radechovský. Tak bylo do roku 1928 vytvořeno 103 repatriantských usedlostí, v nichž žilo 128 rodin. V Zábřehu 14, Vikýřovicích 16, v Sulejovicích a Čížkovicích 15, Encovanech 15, na třech místech na Slovensku 30 a v Suchdole 9.

Suchdolští spolu s vikýřovickými byli zahrnuti až do druhé etapy a tak suchdolský kronikář ač nerad, přesto zaznamenal: “1. dubna 1925 přijelo 6 rodin z Volyně a obsadilo vyvlastněný Horní dvůr a tzv. rybník o rozloze celkem 141 ha, který byl dříve majetkem Dr. Viktora Bauera.“ Nebylo to šest, ale pět rodin a ne z Volyně ale, ze Zelova. Byli to Pospíšilovi, Jersákovi, Šrajbrovi, Zounarovi, Markovi.

Dr. K. Marek vzpomíná: "...vlak byl dlouhý, zastavovali jsme v každé stanici. V Suchdole odpojili náš vagon, vlak pokračoval do Vikýřovic. Na nádraží byl někdo, kdo nám ukázal, kam máme jít. Vedli jsme krávy s vozy přes vesnici. Lidé (německé obyvatelstvo) se seběhli, styděl jsem se před nimi a popoháněl krávy.

Horní dvůr při silnici na Kletné

Pro reemigranty v Suchdole připravila Kostnická jednota uvítací slavnost 14. června. To již stála česká menšinová škola, která se stala později kulturním centrem zdejších Čechů. Na podzim přijely další dvě rodiny Smetanovi a Špringlovi. Z tohoto období pochází krásná společná fotografie statečných a odhodlaných reemigrantů, kteří se vrátili do své vlasti, ač v jejich novém domově se mluvilo německy.

Suchdol nad Odrou

Později si Horní dvůr rozdělily čtyři rodiny: Pospíšilovi, Jersákovci, Šrajbrovi, Zounarovi. Markovi začali stavět dům na pozemcích Horního dvora při hlavní silnici a na dolním konci obce u mlýna zakoupili pozemky „Na rybníkách“ a stavěli své domy Smetanovi a Špringlovi.

Počátky byly velice těžké, žilo se velice skromně až chudě. Některé rodiny se vrátily odkud přišly, nebo se vystěhovaly za oceán. Styky s rodinami v zahraničí a ostatními repatrianty byly časté a sňatky se uzavíraly většinou „mezi svými“. Přes to, že v Suchdole byl silný evangelický sbor, čeští evangelíci se scházeli při bohoslužbách v menšinové škole a repatrianti baptistického vyznání Markovi a Špringlovi u Marků. Na zdejším evangelickém hřbitově ti kteří odešli na věčnost, leží taktéž většinou v šestém oddělení „mezi svými“ - ale v zemi otců.

Při příležitosti konference EXULANT 3.- 4. 10. 2009 v Suchdole n.O. D.Řičan